

sker i Landet, der er piskede til at betale Skat af den virkelige Indtægt. Jeg paastaar virkelig ikke, at den ene er bedre end den anden, jeg har i 14 Aar været med til at paaligne Skat, og jeg maa sige, at det Indblik i Menneskenaturen, jeg derigennem har faaet, taler ikke til Ære for den. Men jeg maa ogsaa sige, at naar man gør sig Umage for at faa Folk til at komme frem med deres rigtige Indtægt, saa lykkes det. Maa jeg nævne et Par Eksempler, der samtidig kan illustrere, hvad det betyder, at man presser Folk til at komme med Selvangivelse. Jeg kunde nævne mange Eksempler, men der falder mig et Par ind i Øjeblikket. Der var en forretningsdrivende, som plejede at opgive 5 000 Kr. og deromkring i Indtægt, men pludselig tav han stille, og saa satte vi ham til 30 000 Kr. Det viste sig imidlertid, at han havde haft 17 000 Kr.s Indtægt. Jeg antager, han har ræsonneret som saa: Lad dem nu forhøje med 100 pCt., saa tjener jeg dog Skatten af de 7 000 Kr. Men det var altsaa en gal Beregning. En anden Skatteyder, som spekulerede under Krigen, plejede at opgive et halvt Hundrede Tusinde, men pludselig et Aar tav han stille, og vi var selvfølgelig klare over, at det ikke var nogen Tilfældighed. Vi grublede over, hvad vi nu skulde sætte ham til, og blev enige om 250 000 Kr. — er det galt, kan han jo klage, tænkte vi. Det viste sig saa — men det var en ren Tilfældighed —, at vi lige akkurat havde taget ham paa Kornet, til Trods for at han klagede baade til Skatteraad og Landsoverskatteraad. Det var nu altsaa en Tilfældighed, men det viser, hvilken Betydning det kan have at tvinge Folk til atklage, naar de undlader at gøre Selvangivelse.

Jeg gaar nu ud fra, at alle her paa Rigsdagen, hvad enten de tilhører den ene Samfundsklasse eller den anden, det ere Parti eller det andet, ønsker — det gør vi fra vor Side i hvert Fald —, at alle kommer til at betale Skat af deres virkelige Indkomst, og jeg glæder mig derfor til, at der i Udvalget skal blive det allerbedste Samarbejde paa dette Omraade mellem alle Udvalgets Medlemmer.

Der er i Lovforslaget gjort nogle Forsøg paa at forbedre Ligningen. Det foreslaas saaledes, at der i hvert Amt skal ansættes regnskabskyndig Medhjælp for Skatteraadene, og det synes jeg er en udmærket Ting. Naar vi har siddet og lignet Skat i 3 Uger, og der kommer en 4—5 Købmænd med hele Stabler af Bøger under Armen og beder os om at kige dem igennem, er det virkelig rart at have nogen til at gøre det Arbejde, medens vi andre ligner videre.

Men mon der ikke var Anledning til at gaa endnu videre end Forslaget, nemlig til at ansætte en regnskabskyndig Embedsmand ved hvert Skatteraad. Hvert Skatteraad har sikkert saa mange af den Slags Skatteydere, at man meget vanskeligt kan overkomme dette Arbejde for ikke at tale om, at det ofte kan være vanskeligt at vurdere disse Bøgers Indhold; det er jo ikke som at se et almindeligt Regnskab igennem, de skal gennemgaaes med særlig Sagkundskab og særlig kritisk Sans, hvis man skal finde Poster, som ikke er i Overensstemmelse med Reglerne.

Der er en anden lille Reform, som mulig kunde bidrage til, at Ligningen blev bedre — og jeg venter, at alle gerne vil være med til at forbedre Ligningen. Kunde man ikke indrette Skatteraadene saaledes, at der indenfor dem stadig var et vaagent Øje med, at alle kom til at opgive det, de skulde. Jeg har tænkt mig forskellige Muligheder. For det første synes jeg nu, at 3 Skatteraadsmedlemmer er lovlige lidt, det vilde sikkert være heldigt, om der var mindst 5. Dernæst er jeg kommet til følgende Resultat. Blandt Skatteyderne er der nogle, som er tvunget til at opgive til sidste Øre, hvad de tjener, fordi det kan oplyses, hvad deres Indkomster er — det gælder alle Embedsmænd, og det gælder for saa vidt ogsaa Forretningsmænd, der skal føre Bøger, samt Arbejdere, hvis Indtægter man kan faa Oplysning om hos deres Arbejdsgivere; af Resten af Skatteyderne er der nogle, som maaske ikke en Gang selv rigtig ved, hvad de tjener, og endnu mindre ved Ligningsmyndighederne det. Kunde man da ikke tænke sig at lovfæste en Regel om, at intet Skatteraad maatte være sammensat udelukkende af den ene af disse Kategorier, men at der skulde være mindst 2 Medlemmer — jeg forudsætter, at Skatteraadet bestaar af 5 —, hvis Indtægt kunde oplyses til sidste Øre? Disse vil jo nemlig altid være interesserede i at faa de rigtige Indtægter frem hos de andre Skatteydere. Derigennem vilde man sikkert kunne skaffe sig en ligefrem fortrinlig Kontrol indenfor Skatteraadene. Der kan maaske findes bedre Fremgangsmaader af dem, som særlig beskæftiger sig med Skattevæsenet — jeg ved jo, at Venstres ærede Ordfører har meget Kendskab til disse Forhold, da han selv sidder i Landsoverskatteraadet —, men det er, som sagt, det, jeg er standset ved.

Det, det særlig kniber med, er at faa fastsat, hvad Naturalier er værd, altsaa hvor stor en Indkomst de paagældende har